

31 Δεκεμβρίου 2018

Ξημερώνοντας Πρωτοχρονιά...

/ [Πεμπτούσια](#)

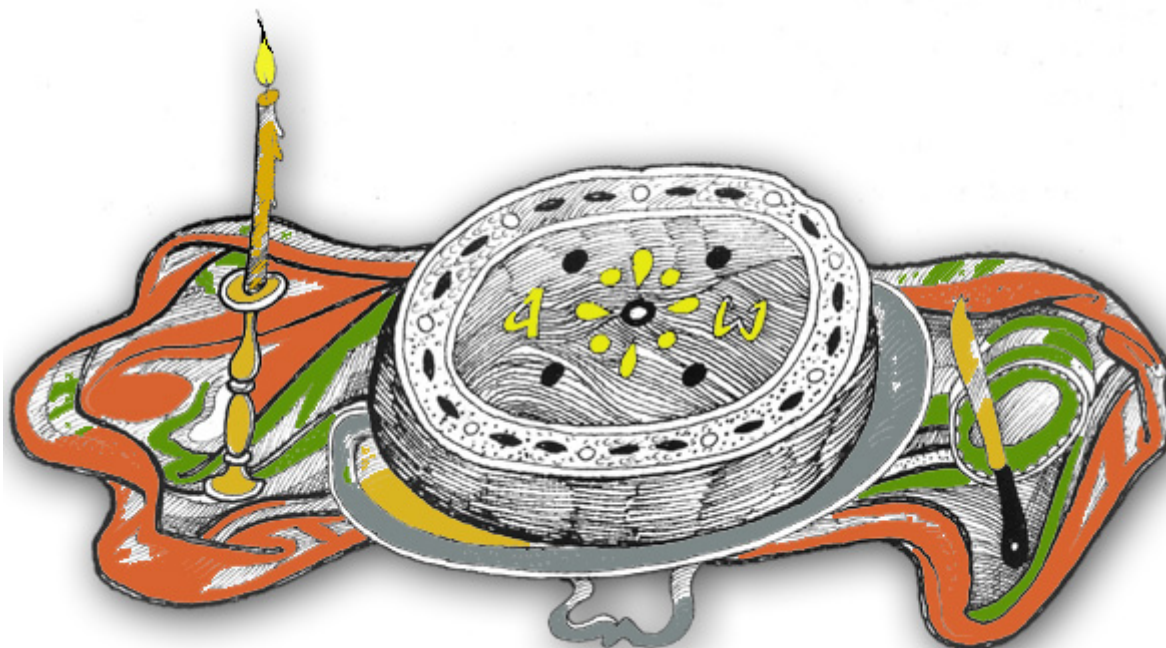
Ήμερώνοντας Πρωτοχρονιά

Αγαπητό μου ημερολόγιο

Σήμερα είναι 1 Ιανουαρίου 2014, είμαι πολύ κουρασμένη και νυσταγμένη αλλά και τόσο χαρούμενη, που δεν μπορώ να μη σου γράψω πριν κοιμηθώ.... Η ώρα είναι τρεις μετά τα μεσάνυχτα, αλλά πριν από λίγο ησύχασε το σπίτι από τις φωνές και τα γέλια και τη φασαρία... αν και ακούω ακόμα τη γιαγιά με τη μαμά στην κουζίνα να συμμαζεύουν, έχοντας κλειστή την πόρτα. Η ακούραστη γιαγιά μου δε θέλει να μας ενοχλεί, αλλά θέλει όλοι με καλή διάθεση να πάμε το πρωί στη Λειτουργία της Πρωτοχρονιάς. Πάντα λέει πως πρέπει να ευχαριστούμε τον Θεό για όσα μας δίνει και, κυρίως, για την ευτυχία που μας προσφέρει με την αγάπη που δείχνουμε ο ένας για τον άλλο.

Ήταν ζωγραφισμένη αυτή η αγάπη στα μάτια μας λίγο πριν, στο πρωτοχρονιάτικο τραπέζι, όταν η γιαγιά περήφανη έφερε τη βασιλόπιτα και την έκοψε με καμάρι ο παππούς αφού τη σταύρωσε τρεις φορές. Μη νομίζεις πως είναι γλυκιά αυτή η βασιλόπιτα. Ναι, μην απορείς καθόλου. Στην πραγματικότητα είναι φτιαγμένη με κιμά στο μεγάλο στρογγυλό ταψί της γιαγιάς, αλλά ο παππούς τη λέει «μελίνα». Είναι η πίτα της παράδοσης, όπως λέει ο παππούς, καθώς θυμάται έτσι τη δική του μητέρα και τον δικό του πατέρα, αλλά και τους παππούδες και τις γιαγιάδες του

που κατάγονταν από την Ανατολική Θράκη. Και βέβαια είχε φλουρί, τι νόμιζες; Εγώ το είδα που το έβαζε η γιαγιά, όταν έστρωνε το πάνω φύλλο, αλλά το έκρυψε μέσα στη γέμιση μέσα σ' ένα αλουμινόχαρτο κι ο παππούς, πριν να την κόψει, γύρισε το ταψί τρεις φορές, για να μην καταλάβουμε πού είναι το νόμισμα. Σ' όλα τα μάτια υπήρχε η αγωνία... στις μαμάς και του μπαμπά, στους θείους και τα ξαδερφάκια μου αλλά και στη μικρή Δήμητρα, την αδερφή μου, που δεν πολυκαταλάβαινε κι όλο άπλωνε το μικρό της χέρι για να αρπάξει ό,τι μπορούσε, καθώς της έτρεχαν τα σάλια... και τελικά κέρδισε και το φλουρί!

Και βέβαια τα δώρα όλα μάς περίμεναν κάτω από το δέντρο και ήταν μαγική ιστορία το άνοιγμά τους, καθώς τα «ξεφλουδίζαμε» από τα όμορφα τιά τους.

Η γιαγιά λέει πως ο Άγιος Βασίλης είναι αληθινός και ζει πάντα στις

καρδιές μας και τις ζεσταίνει με την αγάπη του Χριστού και όλα αυτά τα δώρα είναι σύμβολα αυτής της αγάπης. Αλλά μήπως και όλη αυτή η χαρά και τα

στολίδια και οι ετοιμασίες και τα χαμόγελα δεν είναι του Άγιου Βασίλη; Η μαμά πάντα κοιτάζει τη γιαγιά λίγο κοροϊδευτικά όταν τα λέει αυτά, γιατί η γιαγιά τα λέει πολύ σοβαρά και πολλές φορές, αλλά νομίζω πως και η ίδια θα κάνει το ίδιο στα δικά μου παιδιά, γιατί η παράδοση είναι η ζωή μας, όπως λέει η γιαγιά, και μας κρατάει ζωντανούς πάντα στη μνήμη των δικών μας κι έτσι ξέρουμε ποιοι είμαστε και πού πάμε. Αυτά δεν τα πολυκαταλαβαίνω, αλλά η γιαγιά ξέρει τόσα πολλά. Άλλωστε, μου λέει πως θα τα καταλάβω σίγουρα με τον καιρό. Α, μου είπε και το παραμύθι για τον καινούριο χρόνο με τους Δώδεκα Μήνες και την κυρα-Καλή και την κυρα-Κακή. Θες να σου τον πω καλύτερα αύριο, γιατί νυστάζω πολύ και σαν να ακούω τη μαμά που ανεβαίνει τις σκάλες για τη συνηθισμένη βραδινή «επιθεώρηση». Εξάλλου η μικρή Δήμητρα κοιμάται του καλού καιρού... Καληνύχτα και καλημέρα!

Δ.Σ. - Η αρχική εικόνα είναι του Κώστα Βουτσά από το βιβλίο «Όταν οι Έλληνες γιορτάζουν...» της Νίνας Κοκκαλίδου Ναχμία - Έκδ. Α.Π.Θ.

[Άκουσε την αφήγηση της διήγησης του ημερολογίου](#)

Your browser does not support the audio element.